

POSLEDNÍ

Graham Masterton

KAPKA KRVE

HOST

Nový případ si žádá velkou oběť.
Ale co když už obětovala všechno?

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

The Last Drop of Blood

Copyright © 2019 by Graham Masterton

This edition is published by arrangement
with Peters, Fraser and Dunlop Ltd.

through Andrew Nurnberg Associates

Cover picture by Bits And Splits/Shutterstock.com

Translation © Zuzana Trnová, 2025

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2702-1 (PDF)

ISBN 978-80-275-2703-8 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2704-5 (MobiPocket)

Is minic Cuma aingeal ar an Diabhal féin.

Đábel bývá často skryt v podobě anděla.

Irské přísloví

Právě když se dva policisté snažili vytáhnout opilého kočovníka ze dveří hospody Bridle, zaslechli v dálce obrovskou ránu, jako by vybuchla bomba.

Strážník Micky Phelan se rozhlédl a zvolal: „Co to proboha bylo?“

„Sundejte ze mě ty svý špinavý pracky, jo?“ obořil se na něj kočovník. „Jen počkejte, až vás nahlásím za rasovou diskriminaci!“

„Zavři zobák, ty ožralo!“ vyštěkla na něj strážnice Neasa O'Connorová. „Moc dobře víš, že do týhle putyky máš zákaz. A smrdíš na sto honů — z toho by se jeden poblíl!“

Z hostince vyšel barman Patrick a utíral si ruce do zástěry. „Prokristapána, to byla rána jako z děla! Co to podle vás bylo?“

„Vůbec netuším,“ odpověděl strážník Phelan. „Na dělobuch na plašení vran to bylo moc hlasité.“

„To máte pravdu. Znělo to, jako by to přišlo od těch novejších baráků — támhle těch v Sean-áit Feirme. Snad tam nevybuchl plyn? Je to pár měsíců, co měli hromadu problémů s jeho únikem. Plynaři k nim jezdili obden.“

„Do háje, tak pustíte mě už?“ ozval se kočovník. Muselo mu být kolem pětapadesáti, jeho šedivé rozčuchané vlasy připomínaly keř ostružiníku a obličej mu za ty roky pití tak zrudl, že byl téměř fialový. Na sobě měl světlehnědou koženou vestu a ušpiněnou košili, z níž mu čouhalo břicho. Na přední straně vytahanych zelených manšestrových kalhot se mu skvěla tmavá skvrna od moče.

„Pustíme tě, kamaráde, jakmile si budeme jistí, že odtud vypadneš!“

„Tak jo, fajn. Tamhle stojí můj nákladák, vedle těch odpadkáčů.“

„Jestli si myslíš, že tě necháme řídit, tak to jsi asi spadl z višně. Švihej po svých. Do kempu je to jen pár kiláků. Když mockrát nespadneš do škarpy, měl by ses tam dostat dřív, než se přižene slejvák.“

Policisté Phelan a O'Connorová popadli kočovníka jako pytel shnilých brambor a společnými silami se jim ho podařilo dovléct přes parkoviště. Na chodníku ho pak pustili a on před nimi chvíli postával a kymácel se.

„Proklínám vás, oba dva,“ zamumlal a mohutně si odříhl. „Až do pátýho kolene. Doufám, že se budete smažit v pekle!“

Nato se odšoural po Ballyhooly Road, sem tam klopýtl, v jednu chvíli se dokonce zastavil a přidržel se telefonního sloupu, aby nespadl.

„Možná jsme ho tam měli zavézt,“ podotkla strážnice O'Connorová.

„Aby nám pomohl zadní sedadlo? O to fakt nestojím, děkuju pěkně.“

Sotva kočovník zmizel za zatáčkou, zaslechli druhou ránu, která nebyla tak hlasitá jako ta první, ale i tak se na sebe zamračili a pak se otočili. Asi půl kilometru od nich, podél Ballincollye Road, se na odpolední světlešedé obloze kupil sloup hustého černého dýmu.

„Tohle nebude plynové vedení,“ usoudil Phelan. „Nevím, co to sakra je, ale musíme tam zajet a prověřit to.“

Barman ještě stál ve dveřích, když kolem něj proběhli. Zvedl ruku a zavolal: „Mockrát děkuju! Stavte se na jedno, až nebudete ve službě! Na účet podniku!“

Dvojice strážníků naskočila do hlídkového vozu, zabouchla dveře a vystřelila z parkoviště před hospodou, až pneumatiky zapištěly. Odbočili doprava na Ballincolлие Road, úzkou polní cestu lemovanou živými ploty, která mířila na jihozápad směrem k silnici Dublin Pike. Když minuli novou obytnou zástavbu rodinných domů z červených cihel, uviděli, že kouř stoupá odněkud dál po cestě. Téměř nefoukalo, a tak se nad nimi dým tyčil do výše jako nějaký mytický obr.

Asi tři sta metrů za Sean-áit Feirme zahnuuli za zatáčku a u silnice uviděli hořící auto. Šlehaly z něj tak vysoké plameny, že zapálily i živý plot, takže se trnkové a lískové keře rozzářily tisícovkami praskajících oranžových jisker. Vozidlo mělo bílou barvu, ale jeho střecha i horní část karoserie už v důsledku požáru zčernala. Všechna okna se roztříštila a uvnitř vozu to vypadalo jako v pekle, takže nešlo poznat, zda v něm někdo je.

Asi o padesát metrů dál stál traktor napříč cesty a u něj postával farmář ve tvídové čepici a černém pracovním kabátě, v ruce držel kbelík a tvářil se zoufale.

Strážník Phelan zaparkoval policejní auto u krajnice a společně se strážnicí O'Connorovou se vyřítili ven. Neasa otevřela kufr a vytáhla hasicí přístroj, a když pospíchali k hořícímu vozidlu, strážník Phelan zavolal nejdřív na požární stanici do Ballyvolane a potom na velitelství do Anglesea Street a zadýchaně jim sdělil polohu auta i jeho státní poznávací značku.

Žár byl natolik zběsilý, že i když stáli deset metrů od plamenů, cítili, jak jim spaluje tváře. Zpomalili a zastavili se, dokonce o kousek ustoupili. Všude kolem požáru tál asfalt a tvořily se na něm bubliny, nad střechou auta se vzduch vlnil a připomínal fata morgánu na poušti.

Strážník Phelan si od kolegyně vzal hasicí přístroj, začal jím mávat nad střechou auta a stříkat na oheň suchý prášek.

Plameny trochu ustoupily, ale jakmile přístroj vyprázdnil, opět vyskočily a zachvátily také pneumatiky.

Farmář jim spěchal na pomoc. Když se blížil k autu, boty mu při chůzi nepravidelně vrzaly a muž si rukou kryl obličej.

„Ježíši. Jaktěživ jsem nic takovýho neviděl. Zkoušel jsem na něj házet hlinu, ale jako bych chcal proti větru, znáte to, ne?“

„Viděl jste, jak to auto vzplálo?“

„Ne, neviděl. Měl jsem namířeno na tamto pole posbírat pár balíků sena, když vtom jsem zaslechl strašnou ránu. Sjel jsem co nejrychlejc z kopce, ale už to bylo v jednom ohni. Zahlídl jsem za volantem nějakýho chlapa, celej hořel, ale přiblížit se k tomu autáku a vytáhnout ho z něj už prostě nebylo možný. Bože, jenom doufám, že moc netrpěl.“

Farmář se pokřížoval a zavrtěl hlavou. V dálce — přes prasání a syčení hořícího vozidla — zaslechli sirénu. Požární stanice v Ballyvolane se nacházela jen pět minut odsud a dvacet čtyři hodin denně tam měli připravený hasičský vůz v pohotovostním režimu. Nejméně jeden další pravděpodobně pošlou z centra Corku.

Ve chvíli, kdy dorazilo hasičské auto s blikajícími majáčky, začaly plameny pomalu ustávat, ačkoli pneumatiky stále doutnaly a z prostoru pro spolujezdce se valil ještě hustší kouř než předtím. Strážnice O'Connorová zatahala strážníka Phelana za rukáv a řekla: „Podívej, Micky. Je vidět řidič. Ježíši, shořel na troud.“

„Klidně by to mohla být žena.“

„V autě, jako je tohle, spíš ne. O tom vážně pochybuju. Je to přece Jaguar XJ6, ten starý model, ne? Nejspíš proto jsme zaslechli dva výbuchy. Má dvě palivové nádrže, každou na jedné straně.“

„Hm, asi máš pravdu. Ty se v autech vyznáš líp než já, Neaso. Můj táta ovšem neměl takovou autodílnu jako ten tvůj.“

Tři hasiči začali na auto stříkat vydatné proudy bílé pěny, která vytvářela chomáče, valila se po silnici a po obou stranách se zachytávala na živém plotě. Velitel hasičské jednotky Noel Hogan přistoupil k policistům Phelanovi a O'Connorové. Byl to statný muž se zlomeným nosem připomínající boxera střední váhy a vyjádřil se příkře jako vždy, jako by na otázky typu „Co se tu stalo?“ nebo „Jak to jde?“ neměl čas.

„Úplně na škvarek!“ prohlásil. „Máte představu, jak k tomu došlo?“

„Nemáme ponětí, Noeli. Měli jsme s Neasou plné ruce práce s ožralým kočovníkem, který pozvracel celou hospodu a pak měl ještě tu drzost objednat si další pivo. Ale slyšeli jsme to. Ozvala se rána jako z děla a pak další, ale ta druhá už nebyla tak hlasitá. Neasa tvrdí, že tohle auto má dvě palivové nádrže, takže nejspíš vybuchly jedna po druhé. Těžko říct, když je teď v takovém stavu.“

Opět k nim přistoupil farmář se zdviženou rukou, jako by se hlásil ve škole. „Něco jsem vám neřekl. Když jsem uslyšel tu první ránu, přímo před tímhle autem stálo ještě jedno, ale ihned vystřelilo pryč, takže jsem si ho nestačil moc prohlídnout.“

„Tušíte, co to bylo za značku?“

„Ne, to vám nepovím. Ale bylo to fakt velký auto. Myslím, že to bylo SUV. Stříbrný nebo šedý. Ale nedokážu říct, co to bylo za značku, ani nic bližšího. Možná toyota nebo range rover. Tak něco.“

„A ze kterého směru přijelo?“

„Odtamtud... z ulice Ferncarrig.“

Přiblížili se k nim dva hasiči. Jeden si sundal přilbu a strčil si ji pod paži.

„Uvnitř je jen jeden člověk, šéfe,“ oznámil svému veliteli Hoganovi. „Je pořád připásaný. Jestli u sebe měl občanku, tak podle mě shořela na popel stejně jako on.“

„Dobře, už jsem nahlásil jeho poznávací značku, takže bychom za chvíli mohli zjistit, kdo to je,“ poznamenal strážník Phelan. „Zavolám na stanici znovu a popíšu jim i to druhé vozidlo — to SUV. Třeba ho někdo zahlédl, jak projíždí tou ulicí, obzvlášť pokud se tamtudy prohnalo opravdu rychle. Jeden nikdy neví.“

Pětice zamířila ke zčernalému vraku jaguára, ale strážník Phelan se otočil na farmáře a požádal ho: „Držte se prosím dál, pane. Svědeckou výpověď s vámi sepišu později, ano?“

„Spálená těla jsem už viděl,“ protestoval farmář. „Můj bratranec pracoval v krematoriu.“ Navzdory svým slovům se však zastavil, zatímco policisté Phelan a O'Connorová se s velitelem hasičské jednotky Hoganem přiblížili k autu.

Oba zadní blatníky výbuch zvedl a rozerval, takže teď vrak vypadal, jako by na něm přistála obludná vrána.

„Ty dvě palivové nádrže jsi trefila, Neaso,“ prohlásil strážník Phelan.

Za volantem seděla shrbená postava, spálená na uhel. Podle její výšky se s největší pravděpodobností jednalo o muže. Na obou ramenech měl epoletu z pěny a na hlavě pěnovou paruku, která mu na obou stranách odkapávala do míst, kde míval uši. Na očích měl stále brýle s ocelovými obroučkami, ačkoli plastová sklíčka žár roztavil, takže visela na obroučkách jako slzy.

Téměř půl minuty nikdo z nich nepromluvil. Potom se velitel hasičské jednotky Hogan obrátil ke kolegům a nařídil jim: „Nechte ho chvíli vychladnout. Pak přes něj přetáhněte plachtu. Vypadá to, že se žene déšť.“

Vtom strážníku Phelanovi zazvonil telefon. Kousek poodešel a přijal hovor, přičemž si jedním prstem zacpal druhé ucho, aby přehlušil rámus hasičského vozu.

„Dobře, ano, rozumím,“ přikyvoval. A potom se zeptal: „Neděláte si ze mě srandu, že ne? Ježíši. Fajn. No, podle jeho momentálního stavu nedokážeme s jistotou říct, jestli je to on. Určitě, ano. Je to fakt děsivý pohled. Ne, ještě ne. Ale jo, to je v pohodě. Mockrát děkuju, Joshi.“

Vrátil se za strážnicí O'Connorovou a velitelem hasičské jednotky Hoganem.

„Tak je to skutečně Jaguar XJ6, v12, poprvé byl registrovaný v roce 1992 na Seana Buttivanta. Pak se jeho vlastníkem stal v roce 1998 Garrett Quinn a od té doby nebylo vozidlo přehlášeno na nikoho jiného.“

„Nemyslíš snad *toho* Garretta Quinna?“ vydechla strážnice O'Connorová. Nevěřicně a zároveň zděšeně se ohlédla na zčernalou mrtvolu sedící za volantem jaguáru.

„Přesně toho myslím. Ctihodného soudce pana Garretta Quinna z Ústředního trestního soudu, nechť odpočívá v pokoji. Pokud je to samozřejmě on.“

„No... má i paruku,“ stačil ještě podotknout velitel hasičské jednotky Hogan, než mrtvému muži sklouzl kus pěny z temena do klína.

2

Katie a Kyna se po dálnici M8 vracely do Corku, a když projížděly Rathcormacem, čelní sklo jejich vozu začaly skrápět kapky deště.

„Aspoň na pohřbu nepršelo,“ poznamenala Kyna.

Katie na to neodpověděla. Stále měla pocit, že se jí poslední rozloučení, kterého se na hřbitově v Limericku zúčastnily, jen zdálo. Tolik Conora milovala, že si nedokázala představit, že uvnitř světlé dubové rakve, kterou přímo před jejíma nohama spustili do země, leží opravdu on. Conor — nebo to, co z něj zbylo, poté co se vyhodil do povětří.

Na pohřeb přišlo přes sto truchlících, včetně Conorovy bývalé ženy Clodagh, i když ta si oblékla spíš šedé než černé šaty a v klopě měla bílou lilii, jako by chtěla dát najevo, že jí není zase tak moc líto, že zemřel.

Většinu smutečních hostů tvořili příbuzní, přátelé z ISPCA¹ nebo lidé, jejichž zatoulané či ukradené psy Conor během své kariéry psího detektiva našel. Katie považovala za smutně příhodné, že ho pohřbili nedaleko hrobu Dolores O'Riordanové, zpěvačky ze skupiny Cranberries. Její „Dreams“ byla jedna z Conorových oblíbených písní: *Ten, kdo tu padá, jsem já*.

Dešť sílil čím dál víc, a tak musela Katie přepnout stěrače na nejrychlejší otáčky. Na silnici nebyl téměř žádný provoz a už několik kilometrů nezahledly jediné auto, což jen umocňovalo její sklíčenost. Kyna to musela vycítit, protože natáhla ruku a jemně jí stiskla stehno.

Na Katieině telefonu se rozezněla píseň „Mo Ghille Mear“ (Můj galantní hrdina), kterou si nastavila jako vyzvánění, když se s Conorem k sobě sestěhovali. Uviděla, že jí volá detektiv Patrick O'Donovan, a tak předala mobil Kyně.

„Patricku? Tady strážmistryně Ni Nuallánová. Paní komisařka právě řídí.“

Poslouchala a pak řekla Katie: „Omlouvá se, že ti volá, protože ví, žeš právě byla na Conorově pohřbu. Ale prý jde o něco, o čem bys měla nutně vědět. Je to něco velmi naléhavého.“

„Když je to tak neodkladné, tak pokračuj. O co jde?“

Kyna se znovu zaposlouchala, zamračila se a pak zvolala: „Panebože!“

„No tak, pověz mi to,“ vybídla ji Katie. „Už mě nenapínej.“

Kyna zvedla ruku a naznačila jí, že stále poslouchá. „Kde? Dobře. A ti dva, O'Connorová a Phelan, tam pořád jsou? Dobře, Patricku. Rozumím. Tak se setkáme tam. Teda... musím se jí samozřejmě zeptat.“

„Zeptat se mě na co?“ chtěla vědět Katie, jakmile jí Kyna vrátila telefon.

„Strážníci O'Connorová a Phelan právě zasahovali u hořícího auta na silnici mezi křižovatkou White's Cross a lokalitou Dublin Pike. Hasiči už ho uhasili, ale řidič je stále uvnitř. Uhořel.“

„Byl v tom autě kromě něj ještě někdo?“

„Pokud víme, tak ne. Na místě je podle všeho nějaký svědek, a kdyby se z toho auta, než vybuchlo, někdo dostal, byl by ho viděl. Ale zahlédl jiné vozidlo, SUV, které odtamtud rychle odjelo, jakmile tohle auto vzplálo.“

„A Patrick tam jede?“

„Ano, se Seanem Begleym a Pádraigín Scanlanovou. A Bill Phinner tam pochopitelně posílá i tým forenzních techniků.“

„A co je na tom tak strašně urgentního?“

„Jde totiž o toho řidiče. Na určení totožnosti na místě nehody je příliš spálený. Ale to auto je starý jaguár, který je registrovaný na soudce Garretta Quinna.“

„Cože?“

„To mi říkal Patrick. Na soudce Garretta Quinna.“

„Jak to? Pan soudce Quinn měl být dnes odpoledne u soudu. Má přece vynést rozsudek nad Donalem Hagertym.“

„Jestli ta osoba v autě je opravdu on, tak k tomu v žádném případě nedojde.“

„Panebože,“ vydechla Katie. „Kde jsi říkala, že to auto našli? U White's Cross?“

„Přesně tam. Na Ballincolly Road, nedaleko od hospody Bridle.“

„Zavolej zpátky Patrickovi. Řekni mu, ať se spojí s vedoucím soudní kanceláře a zjistí, jestli se tam už soudce Quinn ukázal.“

„To už udělal, Katie. Zatím po něm není ani památky, i když rozsudek má vynést až ve tři.“

„Dobře. Tak se zajedeme podívat na to auto. Když na křižovatce Killalough Cross odbočíme, je to jen kousek.“

Katie sešlápla plyn až na podlahu a v prudkém lijáku se řítily rychlostí přes sto kilometrů v hodině. Kyna chvíli mlčky seděla a pak se zeptala: „Jsi si jistá, že tam chceš jet? Může se o to bez problémů postarat Sean. Vždyť jsi právě pochovala Conora.“

„Já vím. Ale aspoň přijdu na jiné myšlenky. A navíc znám soudce Quinna ještě z doby, než mě povýšili. Jestli je to skutečně on... tak to bude tragédie. Je laskavý a spravedlivý a je to ten nejpohlednější soudce, jakého jsem kdy poznala.“

Kýna na to nic neřekla a jen seděla s rukama v klíně, když na křižovatce Killalough Cross odbočily a vydaly se po klikatých cestách, které je dovedou až ke spálenému autu.

Dorazily tam ve stejnou chvíli jako zástupce vrchního velitele hasičského sboru Matthew Whalen a zaparkovaly přímo za jeho červeným Fordem Rangerem. Když vystupovaly z auta do deště, po úzké venkovské cestě právě přijížděl druhý hasičský vůz s blikajícími majáčky, i když už bylo jasné, že nebude potřeba. Vyhořelé auto zakrývala velká šedá nepromokavá plachta a hasiči, kteří zasahovali jako první, stáli zamlkle kolem něj a promoklí až na kůži přešlapovali.

Katie si ze zadního sedadla vzala lesklý černý pršiplášť. Měl špičatou kapuci a Conor jí vždycky říkal, že v něm vypadá jako čarodějnice z poloostrova Islandmagee. Kynina žlutá větrovka měla také kapuci, ale lemovanou kožesinou. Když dostihly Matthewa Whalena, z auta vystoupili rovněž strážníci Phelan a O'Connorová, kteří se v něm ukrývali před deštěm, a přišel za nimi i velitel hasičské jednotky Hogan.

„Tak co se tu stalo?“ zeptala se Katie.

„Vypadá to, že obě palivové nádrže vybuchly, jedna po druhé,“ oznámil jim velitel hasičské jednotky Hogan. „Budeme si samozřejmě muset počkat, co nám k tomu řeknou vyšetřovatelé požárů a vaši technici. Obecně ale platí, že skoro všechna samovolná vznícení vozidel začínají v motorovém prostoru, nikoli v palivové nádrži.“

„Znamená to, že se podle vás nejednalo o samovznícení?“

„Jak říkám, musíme počkat, až to prověří Cumann Imscrú-daitheoirí Dóiteán². Ale vsadil bych boty, že ten požár někdo založil úmyslně.“

„Detektiv O'Donovan říkal, že tu svědek těsně před výbuchem zahlédl ještě jedno auto.“

„Přesně tak, madam,“ potvrdila strážnice O'Connorová. „Tím svědkem je farmář, který stojí tamhle u toho traktoru. Prý tu viděl šedé nebo stříbrné SUV. Ukážeme mu fotky různých vozů a třeba se nám podaří trochu zúžit možnosti.“

„O'Donovan mi taky říkal, že ten jaguár je registrovaný na soudce Garretta Quinna. Už jste zjistili, jestli tím řidičem je skutečně on?“

„Totožnost řidiče jsme zatím nebyli schopní s jistotou potvrdit. To víte, nechtěli jsme se ho dotýkat dřív než technici. Na podlaze před sedadlem spolujezdce leží mobil, ale displej má úplně roztříštěný, a ani na něj jsme nechtěli sahat, abychom náhodou nezničili nějaké forenzní důkazy.“

Katie se otočila zpátky k veliteli hasičské jednotky Hoganovi. „Ráda bych se na toho řidiče podívala.“

„Je poněkud spálený, madam, jak si jistě dovedete představit.“

„Už jsem viděla horší.“

„Tak dobře,“ souhlasil velitel hasičské jednotky Hogan. „Chlapi, zvedněte plachu, prosím, aby si paní komisařka Maguirová mohla to tělo prohlédnout.“

Dva hasiči nadzvedli mokrou plachtu a hlučně ji přetáhli přes střechu vyhořelého automobilu. Katie se k němu strnulou chůzí přiblížila a pak téměř půl minuty bez hnutí stála a hleděla na zuhelnatělou postavu sedící za volantem. Kůži měl úplně spálenou, takže viděla jeho obnažené, potřhané, zčernalé svaly pokryté malými kuličkami, jako by ho někdo hrubě vytesal z hrudek uhlí. Oční důlky měl prázdné a hnědé zuby cenil jako vlk.

Uvnitř vozu toho moc nezůstalo. Ze sedadel zbyla jen kovová konstrukce a lesklá palubní deska z ořechového dřeva

ohořela a zpuchýřovatěla. Katie si všimla, že řidičova pravá ruka stále spočívá, téměř ležérně, na volantu.

Přistoupila až těsně ke dveřím řidiče. To, čeho se obávala, už zahlédla, ale chtěla si být naprosto jistá. Už o tom nebylo pochyb. Zuhelnatělým mužem byl soudce Garrett Quinn. Pokřižovala se a zašeptala: „*Prosím, Pane, ať odpočívá v pokoji.*“ Pak se odvrátila a stáhla si kapuci víc do obličeje, aby velitel hasičské jednotky ani ostatní požárníci neviděli, že se jí do očí derou slzy.

Přistoupila k ní Kyna. „Jsi v pořádku, Katie?“

„Ano, děkuju, Kyno. Jsem úplně v pohodě.“

„To teda nejsi.“

„Tobě nikdy nic neunikne, co? Máš pravdu, nejsem.“

Společně se vrátily k autu. Když už byly skoro tam, dorazily další dva vozy i s bílou dodávkou technického oddělení. Z prvního automobilu vystoupili strážmistr Sean Begley s detektivem Pádraigín Scanlanovou a z druhého detektiv O'Donovan.

„Jak to jde, madam?“ zeptal se strážmistr Begley. Měl na sobě krátký vlněný kabát velbloudí barvy, který mu byl příliš těsný, protože znovu nabral všechna kila, která před Vánoci shodil, a placatou hnědou tvídovou čepici, podobající se velkému kravinci. Pádraigín vypadala unaveně, ale jako vždy hezky. Nechala si narůst dlouhé blondaté vlasy a sepnula si je do pevného francouzského drdolu.

„Je to skutečně soudce Quinn,“ oznámila jim Katie. „Podle obličeje se jeho totožnost určit nedá, je příliš spálený, ale poznala jsem prsten, který má na ruce.“

„Opravdu?“ podivil se strážmistr Begley.

„Jedná se o tradiční irský prsten, Seane. Z bílého a žlutého zlata. Takový existuje jen jeden, a to ten jeho.“

Připojil se k nim Matthew Whalen. Katie mu sdělila totéž: „Právě jsem říkala strážmistrovi Begleymu, že není pochyb

o tom, že obětí je soudce Quinn. Má na ruce unikátní prsten, o kterém vím, že ho nikdy nesundává.“

„Panebože,“ vydechl detektiv O'Donovan. „Ale udivuje mě, že se neroztavil.“

Matthew Whalen zavrtěl hlavou. „Jestli je ze zlata, tak se neroztaví. Zlato se při teplotě nižší než tisíc šedesát čtyři stupňů Celsia neroztaví — každopádně ne, pokud se jedná o osmnáctikarátové zlato. Nejvyšší teplota, kterou jsme zaznamenali v hořícím testovacím vozidle, byla devět set stupňů Celsia.“

„Neříkejte mi, že jste přesvědčili nějakého troubu, aby si sedl s teploměrem v ruce do hořícího auta,“ prohodil strážmistr Begley, ale Kyna po něm střelila pohledem, který zcela zjevně říkal, že tohle není vhodná chvíle na vtipkování. Katie odvrátila hlavu, hřbetem ruky si otřela oči a oba detektivové z jejího tónu hlasu jasně poznali, že je rozrušená.

Nehodlala jim říct, jak je možné, že prsten soudce Quinna poznala — aspoň prozatím ne, a ani pak by jim neřekla celý příběh. V kostce, před mnoha lety, krátce poté, co ji povýšili na inspektorku, si s Garrettem Quinnem byli blízcí. Tento jedinečný prsten vyjadřoval to, co symbolizují všechny takové tradiční irské prsteny — náklonnost a přátelství, které trvá po celý život.

3

Thomas O'Flynn seděl se svou přítelkyní a třemi kumpány u zadního baru v hospodě Weavers, když dovnitř vešel Billy Hagerty a oznámil mu, že soudní slyšení, při kterém měli vyvést rozsudek nad jeho bratrem, se odkládá.

„A to jako proč?“

„Nemám páru. Ptal jsem se u soudu, ale nechtěli mi to říct. Prej to teď může trvat pár dnů, než se dozví, na jak dlouho půjde sedět.“

„To je teda opruz. Tvrдили mi, že dneska odpoledne to už jednou provždy skončí.“

Weavers byla malá upadající putyka na strmém rohu Gerald Griffin Street v Blackpoolu na severu Corku, jejíž stěny byly obložené tmavým dubovým dřevem a ověšené vybledlými fotografiemi hráčů hurlingu ze šedesátých let. V rohu doutnal rašelínový oheň a před ním ležel mokrá žlutohnědý irský vodní španěl.

Ze všech přítomných vypadal Thomas O'Flynn nejelegantněji. Měl na sobě luxusní lesklý šedý trojdílný pánský oblek, bílou košili s vysokým límečkem a černobílou kravatu se znakem GAA³. Jeho obličej však vypadal, jako by se vynořil z nějaké noční můry. Pod prořídrou blondatou přehazovačkou byl bledý jako stěna, měl ostré trojúhelníkové lící kosti, dlouhý špičatý nos a úzkou čelist, která jako by se táhla donekonečna a pak se náhle na konci zalomila. Jeho oči byly tak malé a zapadlé, že to skoro vypadalo, jako by je vůbec neměl, a nad nimi mu čnělo rozčuchané blondaté obočí, které se při řeči zvedalo

a klesalo, obzvlášť když se na někoho hněval nebo někomu hrozil, takže k vyjádření svých emocí oči ani nepotřeboval.

Billy Hagerty si přisunul židli a posadil se na opačnou stranu stolu. Byl to malý tloušťík s vyholenou hlavou a v bronzově hnědé péřové bundě působil ještě zavalitěji.

„Podle mýho by měl Donal za to, že sprovodil Mickyho Riordana ze světa, dostat dopřic medaili, a ne jít bruchet.“

„Myslíš?“

„Já jen říkám, že udělal to, co měli fízlové udělat už setsakra dávno. Když zastřelili dělnase Jimmyho a Aodghana a hodili je do řeky, zabásli snad policajti Mickyho Riordana? Určitě moc dobře věděli, kdo to udělal, ale nesebrali ho a ani se ho nezeptali, co měl k snídani!“

„To máš recht, Billy,“ přitakal Thomas a zamračil se. „Ale teď Donal zašel už moc daleko, když odpráskl i Mickyho starou a jeho dvě malý děcka. Kdyby sejmul jen samotnýho Micka, možná by k němu byli fízlové mnohem shovívavější, nebo by dokonce přivřeli oko.“

„Dyť to byla sebeobrana. Neměl na vybranou.“

„No jasně. Sebeobrana proti devítiletý holce, šestiletýmu klukovi a jejich mámě. A Donal se mohl chránit jen dvěma plně nabitými glocky.“

„Bál se, že proti němu budou svědčit, Thomasi, a potom toho fakt litoval. Dokonce se šel přiznat.“

„Říkám si, že je to tak vlastně dobře, protože je zázrak, že si ho policajti nikdy nespojili se mnou. A teď už je každopádně pozdě. Život už jim nevrátíme a já jsem udělal, co jsem mohl, abych přesvědčil soudce, ať jsou na něj mírní. Teď musíme počkat a uvidíme, s jakým trestem vyrukoujou.“

„Hej, Tommy... povím ti, jak mě můžeš potěšit,“ ozvala se hrdelním hlasem přítelkyně Thomase O'Flynna.

„Tady ne, Muireann. Před chlapama ne. Ještě by z tebe měli infarkt.“

„Ale prosím tě, Tommy. To jsem nemyslela. Dala bych si další gin, ale tentokrát do něj chci o hodně víc ledu!“

Muireann byla přinejmenším o patnáct let mladší než on, měla ofinu černou jako uhlí a sytě červené rty zvětšené kolagenem, falešné řasy připomínající dva rozčuchané kosy, ale na jednom oku se jí začínaly odlupovat. Na sobě měla krátké upnuté červené vlněné šaty s hlubokým výstřihem, do něhož se jí spouštěl keltský přívěsek ve tvaru měsíce. Thomas na ni narazil před dvěma měsíci v nočním klubu Zombie Lounge a tu noc si ji odvedl k sobě domů na několik hodin usilovného, ale tichého sexu, který přerušovaly jen jejich vzdechy. Od té doby s ním zůstala a následovala ho téměř kamkoli. Ani nevěděl, kde bydlí, a vlastně ho to nezajímalo.

„Nemélas už dost?“ zeptal se jí Thomas. „Kolikátá je tahle, čtvrtá? Pak mi zase poblíž trenky.“

„Ale no tak, Tommy. Nebuď takovej páprda. Nevím proč, ale mám na něj dneska hroznou chuť.“

Thomas se podíval na Billyho Hagertyho. „Dáš si taky, kámo?“

„Gin by mi bodl, díky.“

Thomas kývl na jednoho ze svých tří společníků, co seděli poblíž a dohadovali se, na které koně si mají tento víkend vsadit na dostizích v Leopardstownu. Člověk by je mohl mylně pokládat za trojčata, protože všichni měli černou koženou bundu, dlouhé zplihlé vlasy, po stranách vyholené, plnovous a zpod límečku jim všem vykukoval vytetovaný had.

„Objednej to samý pro celej stůl, Darraghu,“ poručil mu Thomas. „A jedno pivo pro Billyho.“

Když byl mladík na cestě k baru, zazvonil mu telefon. Přijal hovor, zatímco barmanovi Lennymu ukazoval prstem, že si všichni dají ještě jednou totéž a k tomu jedno tmavé pivo.

Náhle polohlasitým šepotem vyhrkl: „Cože? To si děláš kozy! Fakt? Ježíši!“

Podal mobil Thomasovi. „Volá Willie. Právě slyšel v rádiu, že soudce Quinn je mrtvej. Zemřel při autonehodě.“

„To si děláš prdel,“ vydechl Thomas, ovšem vzápětí zvedl ruku a naznačil, že si telefon nepřevzme. Sám u sebe nikdy mobil nenosil, dokonce ani předplacený telefon nebo kradený přístroj, protože byl přesvědčený, že by ho tak policie mohla vysledovat a odposlouchávat jeho hovory. Měl za to, že když policisté netuší, kde se nachází, a nevědí, o čem mluví, nemůžou ho zatknout ani mu dokázat, co má v plánu.

„Tak prej ne. Vyřídím mu to,“ rozloučil se Darragh. „Zatím, brácho. Jasně.“

„Kdy se to stalo?“ zeptal se Thomas.

„Willie říkal, že někdy dneska ráno. Někde u Dublin Pike. Na místě nebylo žádný jiný auto. Policiajti ale hledají šedý nebo stříbrný SUV, protože jeho řidič mohl něco zahlídnout.“

„Nebylo tam žádný jiný auto?“ zopakoval Thomas. Pomalu otočil dlouhou úzkou čelistí a začal skřípat zuby. Několikrát se zhluboka nadechl a vypadalo to, že mu oči dočista zmizely. Ostatní u stolu se od něj odklonili, skoro jako by se báli, že snad skutečně vybuchne a jeho ostatky je zasyjou.

„Nebylo tam žádný jiný auto? Já toho idiota O'Malleyho do prdele zabiju! Vlastnoručně ho kurva uškrtnu a shodím ho z mostu do řeky. To snad není možný! To nemůže být sakra pravda! Tolik nervů mě to stálo, Billy! Takovýho přemlouvání! Do háje! Quinn měl přece dneska odpoledne vynést rozsudek nad tvým bráchou!“

„Možná to fakt byla jen nehoda, Tommy,“ prohodila Mui-reann. „Jak říkal Darragh.“

„Buď zticha, ty rajdo pitomá! V tom má sakra prsty O'Malley, to byl určitě on. Co dělal Quinn v Dublin Pike, když bydlí v Ti-voli? Říkal jsem O'Malleymu: ‚Ještě si s ním naposledy promluv. Ještě jednou se mu připomeň.‘ Ale slušně. Slušně!“

Thomas seděl a vřelo to v něm zlostí, zatímco ostatní cílí nesví rychle dopili gin.

Po několika minutách Thomas spolkl poslední doušky tmavého piva a zapil ho zbytkem whiskey, pak třískl oběma sklenicemi o stůl tak silně, až všichni nadskočili, a vstal.

„Tak jo, chlapi,“ zavelel, „zajedeme do Farranree popovídat si s O'Malleym. Chci přesně vědět, co to bylo za ‚nehodu‘, při který Quinn přišel o život. Dyť je dost možný, že se tu brzo začnou ochomejtat policajti a budou se nás nepříjemně vyptávat. A jak může člověk tvrdit, že o něčem nemá ani páru, dokud neví, o čem nemá mít ani páru. No, nemám snad pravdu?“

Billy si zapínal péřovou bundu a zamrkal. „To teda máš,“ souhlasil. A pak dodal: „Chceš to zopakovat?“

„Jen běž, Billy. Až budeme vědět víc, Darragh ti zavolá.“

„Tak zatím, chlapi!“ zavolal na ně barman Lenny, když vyrazili ke dveřím. Thomas zvedl ruku, ale nerozloučil se.

První vyšel na ulici Billy. Už lilo jako z konve, středem Gerald Griffin Street se valila dešťová voda, vytvářela na ní žebrové vzorce a tryskala i z ucpaných kanálů. Mraky visely tak nízko, že to vypadalo, jako by se roztrhaly o televizní antény, a teď připomínaly rozervané šedé povlečení. Z kopce se pomalu šinulo nákladní auto s lešením a ve stejnou chvíli vyjžděla nahoru k Weavers bronzová Honda Accord s blikajícím majáčkem.

Jakmile se honda přiblížila k rohu ulice Cathedral Walk, zpomalila. Když projížděla kolem vchodu do hospody, její zadní

okénko u vnější strany vozovky se stáhlo a ozvaly se dva tlumené výstřely, jako když někdo nahlas kýchne, poté následoval ještě třetí. Billy zavrával a svalil se na chodník, kde se rozplácl na záda s rozpaženými rukama. Thomas, který šel hned za ním, uskočil dozadu, narazil do Muireann, pak se vrhl na podlahu a přitom shodil stojan na deštníky.

Darragh odstrčil Muireann stranou, vyskočil ze dveří a vyškubl ze své černé kožené bundy revolver. Zamířil nahoru po silnici, ale už bylo příliš pozdě. Honda právě odbočovala za roh do Cathedral Road, na okamžik se jí rozzářila červená brzdová světla a pak zmizela.

Darragh se rozhlédl. Billy stále ležel na chodníku, z hlavy mu proudila tmavočervená krev a stékala z kopce dolů. Thomas vykoul ze dveří hospody, a když zjistil, že honda už je pryč, vyšel ven.

„Muireann, zůstaň uvnitř, zlato,“ nařídil jí. „Tohle vidět nechceš.“

Thomas a jeho kumpáni se shlukli kolem Billyho a mlčky ho pozorovali, jako by byli vzdálení příbuzní, kteří právě dorazili na pohřeb. Jedna střela ho zasáhla do pravé části úst, takže mu dolní čelist i se všemi zuby, z nichž většinu měl vyplněnou amalgámem, visela na stranu. Druhý projektil ho zasáhl asi tři centimetry nad levým okem. Vstupní ránu představoval jen úhledný kruh, ale kulka s dutým hrotem mu vybuchla uvnitř hlavy, takže mu praskla zadní část lebky. Nahnědlý mozek se mísil s krví a pomalu vytékal na dlažební kostky.

Třetí náboj mu prošel pérovou bundou, lehce vpravo, takže mu pravděpodobně vnikl do jater.

Ve dveřích se objevil barman Lenny. „Zavolal jsem policii. Řekl jsem jim, že budeme potřebovat taky sanitku.“ Podíval se na Billyho a vykřikl: „Ježíši! Je mrtvej?“

„Jasně že ne,“ opáčil Thomas. „Jen si dává šlofika. Jak to asi sakra vypadá?“

„Co uděláme, šéfe?“ zeptal se jeho druhý nohsled Milo a neklidně si okusoval nehet na palci. Na protějším chodníku se shromáždil hlouček zvědavců, ale žádný z nich se neodvážil přejít cestu, protože jasně viděli, že Billymu už není pomoci.

„Počkáme, dokud nedorazí fízlové, a až přijedou a zeptají se nás, co jsme viděli, řekneme jim pravdu. Nic jsme neviděli a nic nevíme. Dokonce ani netušíme, kdo je tenhle chlap, kterýho zastřelili.“

„Já vím, kdo to je,“ prohlásil Milo. „Je to Billy Hagerty.“

„Ukázal ti někdy rodnej list?“

„No, to fakt ne.“

„Tak jak víš, že je to opravdu on?“

„To nevím.“

„A přesně tohle řekneš fízlům. Nemáš páru, kdo to je. Tečka.“

Milo se chystal ještě něco namítnout, ale pak si všiml výrazu v Thomasově tváři — tentokrát Thomas vypouklil oči jako ještě nikdy předtím, takže připomínaly hlavičky dvou ocelových hřebíků.

„Ne, máš pravdu, šéfe. Vůbec nevím, kdo to je. Vlastně jsem ho nikdy neviděl, i když jsme spolu minulej pátek popíjeli v knajpě.“

„Bože, dej mi sílu!“ zaúpěl Thomas a zhluboka se nadechl. Neslyšel sirény, ale blikající majáčky se odrážely od výloh obchodů po celé Gerald Griffin Street, jak se k nim řítily dva hlídkové vozy.